

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/24/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010160
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010160.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľky : MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: 35 906 464, proti odporkyni : Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/080/2013 z 8. októbra 2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/080/2013 z 8. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € (päťsto eur) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/080/2013 z 8. októbra 2013 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 až 3 a § 5 ods.1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci programu „Harry Potter a Dary smrti“ odvysielaného na programovej službe TV MARKÍZA dňa 31. marca 2013 o cca 13:21 hod. odvysielal:

- o cca 13:55 hod. zvukovo-obrazový prostriedok oddeľujúci reklamu od iných častí programovej služby a reklamný blok (ďalej aj ako „reklama“), ktorých priemerná hladina intenzity zvuku bola o

8,241756672 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý po vysielaní reklamy nasledoval, čím došlo k odvysielaniu reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase tesne nasledujúcom po jej odvysielaní,

- o cca 14:29 hod. reklamu, ktorej priemerná hladina intenzity zvuku bola o 7,202278416 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu reklamy predchádzal a o 20,09880481 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý po vysielaní reklamy nasledoval, čím došlo k odvysielaniu reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase predchádzajúcom jej vysielaniu ako aj v čase tesne nasledujúcom po jej odvysielaní,

- o cca 15:00 hod. reklamu, ktorej priemerná hladina intenzity zvuku bola o 9,637222876 dB vyššia ako priemerná hladina intenzity zvuku päťminútového úseku programu, ktorý vysielaniu reklamy predchádzal, čím došlo k odvysielaniu reklamy spôsobom, že jej zvuková intenzita bola vyššia ako zvuková intenzita programu vysielaného v čase predchádzajúcom jej vysielaniu, za čo jej bola uložená pokuta vo výške 4.000 Eur podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Odporkyňa vo výroku rozhodnutia zároveň uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na v rozhodnutí uvedený účet.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, záznamom zvukovej stopy vysielania programovej služby TV MARKÍZA program „Harry Potter a Dary smrti“ zo dňa 31. marca 2013, vyhotoveným zaznamenávacím zariadením Rady, z ktorého bolo vykonané zistenie rozdielu zvukovej intenzity posudzovaných reklamných blokov, vyjadrením účastníka konania a záznamom o vykonaní merania spolu s jeho prílohami.

Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že na posudzovanie zvukovej intenzity bolo použité zariadenie Dolby LM 100 Broadcast Loudness Meter, ktoré poskytuje dáta o hladine intenzity zvuku vo forme priemernej hladiny intenzity Leq(A) definovanej normou IEC 60804, za časový interval 10 s. Hodnota Leq(A) je udávaná v decibeloch s presnosťou na 0,1 dB. Poukázala na to, že rozhodnutím č. RZK/73/2008 stanovila, že k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu porušenia podmienok vysielania reklamy a telenákupu dôjde až vtedy, ak je rozdiel hladiny intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu a zložiek programovej služby vyšší ako 6 dB; za referenčný rozsah bolo vybraté vysielanie cca 5 min. pred reklamou, vysielanie reklamy a vysielanie cca 5 min. po reklame.

Odporkyňa uviedla, že je nesporné, že rozdiel hodnôt hladiny intenzity reklamy odvysielanej o cca 13:55, 14:29 a 15:00 hod a hladiny intenzity päťminútových úsekov programu odvysielaných pred týmito reklamami, resp. tesne po nich bol vyšší ako 6 dB.

U právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie. Podstatné je preto len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Skutočnosť, že navrhovateľka vložila reklamu do tichšej časti filmu, nemožno považovať za liberačný dôvod. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadla odporkyňa na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 34 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z. Účastníkovi konania bola rozhodnutím č. RL/12/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/40/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/39/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/38/2010 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RL/37/2010 uložená sankcia - upozornenie

na porušenie zákona, rozhodnutím č. RP/48/2010 uložená sankcia - pokuta vo výške 3.320 € a rozhodnutím č. RP/09/2012 uložená sankcia - pokuta vo výške 3.320 €.

Odporkyňa pri ukladaní pokuty zohľadnila rozsah a dosah vysielania (navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom), následky porušenia povinnosti (obmedzenie recipientov v ich rozhodnutí, či chcú vnímať reklamný blok a tiež možné získanie výhody v dôsledku použitia reklamnej techniky, ktorá je zákonom zakázaná, oproti subjektom, ktoré využívajú len zákonom aprobované reklamné techniky), trvanie správneho deliktu a spôsob porušenia povinnosti (v rámci programu boli odvysielané tri reklamné bloky, ktoré mali vyššiu intenzitu zvuku o viac ako 6 dB, v porovnaní s 5 minútovými úsekmi programu, do ktorých boli reklamné bloky vkladané, pričom rozdiel hladiny intenzity zvuku reklamného bloku a programu bol v jednom prípade vyšší ako 20 dB, teda sa jednalo o signifikantný rozdiel, čo tiež považovala za skutočnosť zvyšujúcu intenzitu zásahu do záujmu chráneného § 34 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z.

Pri určovaní závažnosti správneho deliktu navrhovateľka vzala do úvahy:

- skutočnosť, že bola využitá reklamná technika, ktorá mohla obmedziť recipientov v ich rozhodnutí, či chceli vnímať predmetné reklamné bloky,
- skutočnosť, že bola využitá reklamná technika, ktorá je zakázaná, čím mohlo dôjsť k získaniu výhody oproti subjektom, ktoré využívajú len zákonom aprobované reklamné techniky,
- rozoberané kritériá,
- množstvo a výšku doposiaľ uložených finančných sankcií - pokút,

a posúdila závažnosť uvedeného správneho deliktu za prevyšujúcu nízku a aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v predmetnom správnom konaní je účastník konania sankcionovaný za protiprávne konanie spáchané vo väčšom rozsahu ako v prípade rozhodnutia č. RP/09/2012, ktorým mu bola právoplatne uložená sankcia - pokuta vo výške 3320 €, rozhodla Rada o uložení vyššej pokuty (4.000 €), odrážajúcej vyššiu závažnosť jeho konania, pričom išlo o pokutu stále na spodnej hranici zákonom vymedzenej sadzby.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia.

Navrhovateľka ďalej namietala nedodržanie zásady súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, zásady materiálnej pravdy a zásady materiálnej rovnosti osôb pred zákonom. Uviedla, že odporkyňa sa odvoláva na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008; pričom navrhovateľka však nebola účastníkom tohto konania, obsah rozhodnutia nepozná a nenachádza sa ani na internetovej stránke odporkyne. Navrhovateľke nie je známy žiaden dokument, ktorým by vysielatelia v roku 2008 mali odsúhlasiť metódy merania zvukovej intenzity. Navrhovateľka sa preto domnieva, že odporkyňa ako orgán verejnej moci voči nej koná neodôvodnene represívne, nerešpektuje požiadavky a návrhy navrhovateľky a kladie na ňu neprimerané požiadavky.

Poukázala na to, že reklama a telenákup sú špecifickými časťami vysielania a ako také, aby naplnili svoj účel, majú prevažne dynamický charakter, snažia sa diváka zaujať, vyburcovať, presmerovať jeho záujem na sledovanie deja. Namietala, že odporkyňou používaná metodika merania smeruje k nevykonateľnej regulácii úrovne toho istého reklamného bloku - raz mal byť reklamný blok regulovaný podľa priemernej hlasitosti nameranej v časovom úseku programového obsahu 5 min. pred jeho vysielaním a súčasne by mal byť ten istý reklamný blok regulovaný podľa priemernej hlasitosti nameranej v čase nasledujúcom po jeho odvysielaní. Navrhovateľka považovala za nezmysel, aby ten istý reklamný blok bol vysielaný raz s hlasitosťou prispôbenou hlasitosti predchádzajúcich 5 min. programu a súčasne aj hlasitosti nasledujúcich 5 min. programu. Odporkyňou používaná metóda nemeria rozdiel v hlasitosti, ale porovnáva množstvo hlasných častí v programe a v reklame na časovom úseku 5 min. Navrhovateľka považovala zákon v § 34 ods. 3 za nepresný a umožňujúci rozličné spôsoby jeho výkladu. Teoreticky, ak by bola v programe vysielaná pasáž celkom tichá, tak by aj reklama musela byť vysielaná tiež celkom stíšená. Uviedla, že každý reklamný blok automaticky reguluje (stíšuje) o -6 dB nadol. Ak by teda navrhovateľka mala naplniť literu zákona, musela by začiatok alebo

koniec reklamného bloku úplne stíšiť, t.j. vysielat' bez zvuku alebo so zvukom minimálnym.

Navrhovateľka uviedla, že používané merania idú proti zmyslu zákona. Pre komfortnú reprodukciu zvuku v celom programovom toku príslušnej programovej služby je potrebné dodržiavať úroveň hovoreného slova vo fyziologicky definovanom rozsahu (najtichšie pasáže sú zrozumiteľné, najhlasnejšie nerušia). Mala by sa vyhodnocovať hlasitosť dialógov (Dialnorm Londness). Každý divák si nastavuje hlasitosť podľa vlastných fyziologických parametrov. Autori, ktorí realizujú celkovú mixáž, potom prispôbujú relatívnu hlasitosť ostatných zvukových atribútov - hudby, atmosféry, ruchov, tak aby boli dialógy vždy zrozumiteľné a aby tie najhlasnejšie nerušili.

Na nariadenom pojednávaní právna zástupkyňa navrhovateľky uviedla, že sa nestotožňuje s metodikou merania intenzity zvuku odporkyňou, ktorá je založená na 5 - minútovom časovom úseku pred a po vysielaní reklamy, nakoľko táto metodika nezodpovedá požiadavke § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá vychádza z časového úseku vymedzeného tesne pred a po odvysielaní reklamy. Tieto závery podľa navrhovateľky potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3SŽ/19/2012, tak ako je to uvedené v opravnom prostriedku.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho orgánu ako aj na v nadväznosti na poukázané rozhodnutie najvyššieho súdu, navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/080/2013 zo dňa 8. októbra 2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku. Navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, pretože boli v súlade so zákonom, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/080/2013 zo dňa 8. októbra 2013, ako právne správne potvrdil.

Uviedla tiež, že navrhovateľkou predložené vyjadrenia v správnych konaniach č. 170-PLO/O-2669/2010, 119-PLO/O-1808/2010, 171-PLO/O-2670/2010, 132-PLO/O-2169/2010 sú v predmetnej právnej veci irelevantné, pretože boli predložené v správnych konaniach, ktoré už boli právoplatne skončené. Poukázala na to, že navrhovateľka samotné meranie nespochybňuje, nenamieta namerané hodnoty. Odporkyňa opätovne poukázala na svoje rozhodnutie č. RZK/73/2008 a uviedla, že jednotlivé reklamné bloky vo vzájomnom porovnávaní v rámci predmetného programu síce neboli hlasnejšie, je to však irelevantné z hľadiska ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. V zmysle citovaného ustanovenia sa porovnáva zvuková intenzita odvysielanej reklamy a časti programovej služby, ktoré jej predchádzajú a ktoré za ňou nasledujú. V predmetnej veci je nesporné, že pasáže filmu do ktorých boli vkladané reklamy boli tichšie ako tieto reklamy. Z uvedeného dôvodu bolo povinnosťou navrhovateľky, aby túto skutočnosť pri vysielaní týchto reklám zohľadnila a prispôbila ich hlasitosť hlasitosti programu, do ktorého ich vložila. Navrhovateľka vôbec nemusela zasahovať do úrovni audiočastí predmetného filmu alebo porušiť autormi nastavený charakter prezentácie. Odporkyňa považovala za účelové a bezpredmetné tvrdenie navrhovateľky o nemožnosti zosilňovať ticho, resp. že hlasitosť reklamného bloku v porovnaní s časťou programu, ktorá nasledovania tesne po reklamnom bloku, nedosiahla ani rozdiel 1 dB. Skutočnosť, že navrhovateľka vložila reklamu do tichšej pasáže filmu, nemožno považovať za liberačný dôvod. Pre výpočet priemernej hladiny intenzity za časový interval $LeqINT(A)(n_z, n_k)$ bol použitý vzťah vyplývajúci z návrhu metodiky pre posudzovanie zvukovej intenzity vysielaného programu prostredníctvom meracieho zariadenia, ktorý bol vypracovaný doc. Ing. Petrom Podhoranským, PhD. a Ing. Petrom Kubincom, členmi katedry rádioelektroniky na Fakulte elektrotechniky a informatiky Slovenskej technickej univerzity v Bratislave. Stanovenie rozdielu hladín intenzít reklamy a programu na úrovni 6 dB dáva vysielateľovi dostatočný priestor, aby zvukovú intenzitu reklamy prispôbil zvukovej intenzite zložky programovej služby, do ktorej je vkladaná.

Používaná metóda ani jej vyhodnocovanie nejdú proti zmyslu zákona, ale vystihuje to, čo diváci subjektívne vnímajú ako hlasnejšiu reklamu a smeruje k naplneniu účelu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým je ochrana recipienta pred ďalším komerčným tlakom v podobe hlasnej reklamy. Odporkyňa zdôraznila, že navrhovateľka jej v správnom konaní nepredložila žiadny odborný posudok, ani meranie, priložila len odporúčanie Medzinárodnej telekomunikačnej únie s názvom Rec. ITU-R BS.1770 (druhá revízia) a odporúčanie Európskej únie vysielateľov EBU-R 128, s ktorými sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadala.

Odporkyňa uviedla, že tvrdenie navrhovateľky, že jej rozhodnutie odporkyne č. RZK/73/2008 nebolo známe, je nepravdivé, pretože uvedené rozhodnutie doručila navrhovateľke ako prílohu listu č. 2576/2010, pričom závery, ku ktorým dospela v rozhodnutí č. RZK/73/2008, sú v prospech navrhovateľky, nakoľko v ňom bola určená kritická hodnota rozdielu hladiny intenzity zvuku vysielanej reklamy a časti programovej služby, ktorá jej vysielaniu predchádzala, alebo po nej nasledovala, ktorej prekročením dôjde k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., hodnota viac ako 6 dB. Navyše, metodika používaná odporkyňou bola prerokovaná 24. júla 2008 aj za účasti zástupcu navrhovateľky. Navrhovateľka teda pozná kritériá, na základe ktorých odporkyňa zisťuje zvukovú intenzitu vysielanej reklamy a časti programu, ktoré jej predchádzajú a tesne po nej nasledujú, má možnosť regulovať hlasitosť reklamy. Samotná metodika merania a jej vyhodnocovanie sú nastavené tak, aby bola zabezpečená právna istota navrhovateľky.

Na nariadenom pojednávaní poverený zástupca odporkyne sa v plnom rozsahu pridŕžiava písomne podaného vyjadrenia, na obsahu ktorého zotrval. Poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sž/7/2012, 5Sž/22/2013 a 8Sž/10/2013, ktoré boli vydané následne po rozhodnutí vo veci sp. zn. 3Sž/19/2012 a v ktorých najvyšší súd potvrdil správnosť zvoleného referenčného rámca 5 minút. Na záver uviedol, že metodika, na základe ktorej postupovala Rada, vychádza zo znenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý zakazuje práve rozdiel hlasitosti medzi reklamou a programom.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 26. novembra 2014 a po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 261-PLO/O-3206/2013 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka od vysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia, a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 261-PLO/O-3206/2013 zo dňa 18. júna 2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 3. júla 2013. V pripojenom administratívnom spise sa nachádza obrazovo-zvukový záznam zvukovej stopy, záznam o vykonaní merania, vyjadrenie navrhovateľky k správnomu konaniu z 10. júla 2013, ktoré bolo Rade doručené dňa 15. júla 2013, zápisnica o hlasovaní Rady z 8. októbra 2013 a napadnuté rozhodnutie Rady.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti

neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správneho orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmvaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama a telenákup nesmú byť vysielané takým spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcom vysielaniu reklamy alebo telenákupu, ako aj v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní. Takýto spôsob vysielania sa použije aj pri vysielaní zvukovoobrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby podľa odseku 1.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods.1 písm. e/].

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 Eur do 165.969 Eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 Eur do 49.790 Eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

V zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama a telenákup nesmú byť vysielané takým spôsobom, že zvuková intenzita ich vysielania je vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby vysielaných v čase predchádzajúcim vysielaniu reklamy alebo telenákupu, ako aj v čase tesne nasledujúcom po ich odvysielaní. Takýto spôsob vysielania sa použije aj pri vysielaní zvukovo-obrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby podľa odseku 1. Citované ustanovenie bolo zavedené zákonom č. 13/2007 Z. z. s účinnosťou od 01. februára 2007. Z dôvodovej správy k zákonu č. 13/2007 Z. z. vyplýva, že „cieľom novely zákona je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, alebo ďalších zvukových, obrazových, alebo zvukovoobrazových informácií určených na príjem verejnosťou. Viacerí vysielatelia zvyšujú zvukovú intenzitu počas vysielania reklamy a oznamu o sponzorstve programu, čím vysielanie pôsobí rušivo a potiera program vysielaný pred reklamou. Vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sa nezvyšovala intenzita zvuku počas vysielania reklamy, pri vysielaní zvukovoobrazových prostriedkov oddeľujúcich reklamu alebo telenákup od iných častí programovej služby a rovnako pri vysielaní oznamu o sponzorstve programu. Táto novela nemá zámer odstrániť reklamu, či sponzorstvo z televíznej obrazovky a už vôbec nie je jej cieľom znížiť trh reklám, ktorý je dôležitý pre samotnú existenciu rôznych televízií. Výsledkom tejto novely má byť len úprava formy a spôsobu uvádzania reklamy, telenákupu a oznamu o sponzorstve programu tak, aby ich prezentácia bola v štandardnej forme, v akej sa prezentujú všetky ostatné televízne programy, a teda aby intenzita zvuku bola na rovnakej úrovni a neobťažovala tak príjemcu, teda samotného diváka. V dnešnej technicky pokročilej dobe existujú televízne prijímače so zabudovanou ochranou, ktoré tento problém riešia samé, avšak väčšina slovenských domácností si z finančného hľadiska nákup takejto techniky dovoliť nemôže, a preto považujeme za správne upraviť tento nepriaznivý stav týmto návrhom novely.“

Z ustanovenia § 34 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a jeho gramatického a logického výkladu vyplýva, že sa skúma pomer zvukovej intenzity zložiek programovej služby a zvukovej intenzity reklamy alebo telenákupu vysielaných v rámci určitej zložky programovej služby. Nejde o vzájomné porovnávanie zvukovej intenzity jednotlivých reklamných blokov zaradených do zložky programu; inak povedané, neskúma sa, či viaceré reklamné bloky zaradené do toho istého programu sú rovnakej zvukovej intenzity alebo rozdielnej zvukovej intenzity. Ide o porovnávanie zvukovej intenzity vysielania reklamy alebo telenákupu so zvukovou intenzitou programu, ktoré reklame alebo telenákupu bezprostredne predchádza a ktoré za ním nasleduje, teda v rámci kontinuálneho priebehu programu. Preto je reálne, že reklamné bloky budú zaradené do častí programu, ktorých zvuková intenzita sa bude líšiť. V takom prípade je povinnosťou vysielateľa v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zabezpečiť primeranosť zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu vo vzťahu k zvukovej intenzite programu, do ktorého sú zaradené. Účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je odstránenie rušivých momentov pri sledovaní vysielania programových služieb, aby reklama alebo telenákup neobťažovali príjemcu, teda samotného diváka, nadmerným hlukom v porovnaní so sledovaným programom. Nie je prijateľné, aby vysielateľ určil stabilnú zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na to, či budú vysielané v hlučnej časti programu alebo v tichej časti programu. Kým v hlučnej časti programu zvuková intenzita vysielanej reklamy nemusí predstavovať porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., v tichšej časti programu vysielaná reklama tej istej zvukovej intenzity ako v hlučnej časti programu už predstavuje porušenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a tým aj vyvodenie deliktuálnej zodpovednosti vysielateľa za správny delikt. Vychádzajúc z uvedeného, vysielateľ je povinný zohľadniť zvukovú intenzitu jednotlivých častí programu, do ktorých zaradil vysielanie reklamy alebo telenákupu, a prispôbiť tomu aj zvukovú intenzitu reklamy alebo telenákupu. Opačný výklad by bol v rozpore s účelom ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že sa oboznámil s rozsudkom najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3SŽ/19/2012 z 29. januára 2013, avšak s jeho závermi sa nestotožnil. Z rozsudku

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/19/2012 nie je zrejmé, či sa najvyšší súd zaoberal aj teleologickým výkladom (e ratione legis) ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tak, ako to je v predmetnej právnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej právnej veci zároveň poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/2007 a sp. zn. III. ÚS 274/2007, podľa ktorých „pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca musí sa od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom“. Taktiež podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 351/2010 z 05. októbra 2011 „k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v takom prípade, kedy sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či upresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy, postavené na roveň gramatickému výkladu v tomto prípade systematický a teleologický výklad, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný konektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy, a to najmä v prípade, keď existuje - ako v tomto prípade - určité napätie medzi doslovným a teleologickým či systematickým výkladom“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z administratívneho spisu preukázané, že navrhovateľke bolo známe rozhodnutie odporkyne č. RZK/73/2008, ktorým odporkyňa určila, že k porušeniu § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. dochádza až v prípade, ak je rozdiel hladín intenzít vysielania 5 minút predchádzajúceho reklame alebo po nej nasledujúceho a reklamy väčší ako 6 dB, pretože právna zástupkyňa navrhovateľky preukázateľne uvedené rozhodnutie prevzala 11. mája 2010 v správnom konaní č. 119-PLO/O-1808/2010, čo preukazuje v administratívnom spise založená doručenka. Odporkyňa v uvedenom rozhodnutí uviedla, že prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti sa mení v závislosti od spektrálneho zloženia signálu, ale aj od hlasitosti jeho jednotlivých zložiek; posudzujú sa čisté osamelé tóny bez maskovania. Pre posúdenie reálneho zvukového signálu treba zobrať do úvahy, že ide o zmes veľkého počtu tónov s rôznou intenzitou aj s rôznou dobou trvania. Vnímanie rozdielov v intenzite je subjektívnou záležitosťou, na ktorú majú vplyv napríklad technické parametre vysielaného programu, spôsob šírenia prenosu a kvalita signálu, kvalita koncového zariadenia diváka, sluch diváka a podobne. Z uvedených dôvodov bolo potrebné stanoviť prah rozlíšiteľnosti úrovne hlasitosti na takej úrovni, ktorá na jednej strane bude prihliadať na tieto aspekty a nebude v rozpore s § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Odporkyňa po zvážení všetkých uvedených aspektov určila, že zvuková intenzita vysielanej reklamy a telenákupu bude vyššia ako zvuková intenzita zložiek programovej služby v tom prípade, ak rozdiel jednotlivých úrovní zvukovej intenzity bude väčší ako 6 dB.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 druhá veta správneho poriadku v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Za stavu, že odporkyňa v skutkovo zhodnej veci určila, že skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. bude zakladať až rozdiel jednotlivých úrovní zvukovej intenzity reklamy a programovej zložky vyšší ako 6 dB a toto kritérium dodržiava, nie je dôvod meniť ho ani v tejto právnej veci.

Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. odporkyni poskytuje možnosť voľnej úvahy v určení výšky zvukovej intenzity, ktorá predstavuje

konanie smerujúce k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, nakoľko zákonodarca v ustanovení § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. uviedol, len slovo „vyššia“ bez numerického vyjadrenia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí vydaných na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 v spojení s § 250I ods. 2 OSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne uváženie odporkyne v určení výšky zvukovej intenzity vysielanej reklamy a programovej služby nevybočilo z hraníc stanovených zákonom, je primerané a zodpovedá účelu ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vyjadrenému zákonodarcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil porušenie zásady aktívnej súčinnosti s účastníkmi konania ani zásady materiálnej pravdy. Navrhovateľka bola poučená o možnosti nahliadať do administratívneho spisu, vyjadrila sa k začatiu správneho konania ako aj k jeho podkladom, mala vedomosť o rozhodnutí odporkyne č. RZK/73/2008. Navrhovateľka nebola znevýhodnená oproti iným vysielateľom, pretože odporkyňa aj u iných vysielateľov dodržiava kritérium prekročenia zvukovej intenzity vysielanej reklamy alebo telenákupu v porovnaní so zvukovou intenzitou programu o 6 dB.

Najvyšší súd záverom poznamenáva, že v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika právnym štátom. Ústavný súd SR, napr. v náleze sp. zn. IV. ÚS 14/07 výslovne uvádza: „K znakom právného štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).“

Podľa rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 6. decembra 2007) vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na čo poukazuje aj samotný Najvyšší súd Slovenskej republiky (sp. zn. 5Sž/195/2010). Európsky súd pre ľudské práva tiež uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Je úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zjednocovať rozhodovaciu prax aj ostatných súdov (napr. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08).

V súvislosti s vyššie uvedeným je preto potrebné poukázať na skutočnosť, že o porušení § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval aj v konaniach vedených pod sp. zn. 2Sž/7/2012, 5Sž/22/2013, 8Sž/10/2013, pričom nevidí žiaden dôvod, aby sa od uvedených rozhodnutí odchyľil, nakoľko ide o skutkovo a právne rovnaké veci.

Odporkyňa preto správne rozhodla, že navrhovateľka porušila ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., zohľadnila objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie); mieru prekročenia zvukovej intenzity reklamy v porovnaní so zvukovou intenzitou programovej služby vysielanej bezprostredne pred reklamou a po reklame, čo aj zohľadnila pri ukladaní sankcie v dolnej hranici zákonnej sadzby pokuty (navrhovateľke bola uložená pokuta vo výške 4.000 Eur v rámci zákonného rozsahu uloženia pokuty od 3.319 Eur do 165.969 Eur).

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne, definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € najvyšší súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.